

Η ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΩΝ ΨΥΧΩΝ

(Κυριακή Σαμαρείτισσας)

Την Κυριακή του παραλύτου έχουμε μία σωματική ανάσταση που κάνει ο Χριστός για να φανερώσει τη θεότητά του. Ο παράλυτος ουσιαστικά ήταν ένας ζωντανός νεκρός, γι' αυτό η σωματική του ανάσταση μπορεί να ονομαστεί και νεκρανάσταση.

Όμως στη σημερινή περικοπή, την περικοπή της Σαμαρείτισσας γίνεται κάτι πιο ουσιαστικό· γίνεται μια ψυχανάσταση. Ας θυμηθούμε τα λόγια του πατέρα προς τον πρεσβύτερο υιό στην παραβολή του Ασώτου «ο αδελφός σου ούτος νεκρός ην και ανέζησε» (Λκ. 15,32). Ο άσωτος ήταν νεκρός πνευματικά, αν και σωματικά ζούσε, και με την μετάνοια αναστήθηκε.

Ο Χριστός λοιπόν θεραπεύει όχι μόνο παράλυτα σώματα αλλά και παράλυτες ψυχές. Ανασταίνει νεκρούς σωματικά αλλά και νεκρούς πνευματικά. Το δεύτερο είναι το δυσκολότερο, εμείς όμως δεν το δίνουμε σημασία. Συνήθως θέλουμε τον Χριστό αναστηλωτή του σώματος και όχι αναστηλωτή της ψυχής. Εάν κάποιος αναρχικός, τρομοκράτης, κλέφτης, ανήθικος κ.λ.π. μετανοήσει και γίνει μοναχός κανείς δεν θαυμάζει και κανείς δεν του δίνει σημασία. Αν όμως γίνει κάποιος καλά από ανίατη ασθένεια ή αναστηθεί από νεκρός τότε θα γίνει πρώτο θέμα. Κι όμως η ανάσταση μιας ψυχής νεκρής είναι το πιο δύσκολο και το πιο σπουδαίο θαύμα που μπορεί να γίνει. Είναι το θαύμα το οποίο αναδεικνύει κατ' εξοχήν τη θεότητα του Χριστού. Ο Θεός ο οποίος προγνωρίζει την πορεία των ανθρώπων, που αντιλαμβάνεται ποιος είναι ο πραγματικός τους χαρακτήρας και ότι έχουν άδολη και ειλικρινή διάθεση, προορίζει και καλεί τους αμαρτωλούς που θέλουν ν' ανανήψουν. Έτσι καλεί και την Σαμαρείτιδα, τον Ματθαίο, τον Ζακχαίο, τον ληστή και τόσους άλλους.

Λέγει η αγία Γραφή ότι όλοι οι άνθρωποι θ' αναστηθούν σωματικά κατά την Β' Παρουσία του Χριστού. **Η ανάσταση όμως των ανθρώπων που πιστεύουν στον αληθινό Θεό πρέπει να είναι διπλή· ψυχική πρώτα και μετά σωματική (πρβλ. Αποκ. 20,6).** Γιατί διπλός ήταν ο θάνατος· ψυχικός και σωματικός. Πρώτα πέθανε ο Αδάμ ψυχικά, όταν παρέβη την εντολή του Θεού, και μετά από πολλά χρόνια πέθανε και σωματικά. Συνεπώς και εμείς πρέπει πρώτα ν'

αναστηθούμε ψυχικά διά της μετάνοιας, ώστε ν'αναστηθούμε μετά και σωματικά εις «ανάσταση ζωής» και όχι εις «ανάσταση κρίσεως» (Ιω. 5,29).

Στον Χριστό ένας θάνατος συνέβη· ο σωματικός. Γιατί δεν αμάρτησε. Αλλά κι αυτός ο ένας θάνατος έγινε για μας. Για το χατίρι μας. Εμείς όμως που αμαρτήσαμε διπλά, πρέπει να έχουμε και διπλή ανάσταση.

Όταν λέμε ότι πέθανε ο Αδάμ ψυχικά ή ότι πεθαίνουμε ψυχικά εμείς, μή νομίσουμε ότι πεθαίνει η ψυχή, γιατί αυτή, επειδή το θέλει ο Θεός, είναι αθάνατη. Θάνατος της ψυχής είναι η αμαρτία και η αιώνια κόλαση. Γι' αυτό λέγει ο Χριστός· «Μη φοβηθείτε από εκείνους που θανατώνουν το σώμα, αλλά δεν μπορούν να θανατώσουν την ψυχή. Να φοβηθείτε όμως περισσότερο εκείνον που μπορεί να ρίξει στην κόλαση και την ψυχή και το σώμα» (Ματθ. 10,28). **Και αυτό που χάνεται βέβαια (στην κόλαση) υπάρχει, αλλά είναι μακριά από το βλέμμα (τη χάρη) του Θεού.**

Λέγει η Γραφή για τον Κάιν ότι μετά το φόνο που διέπραξε και δεν θέλησε να μετανοήσει και να ζητήσει συγγνώμη από το Θεό «εξήλθε δε Κάιν από προσώπου του Θεού και ώκησεν εν γη Ναιδ κατέναντι Εδέμ (Γεν. 4,16). Έφυγε δηλαδή ο Κάιν από την χώρα που εξουσίαζε ο Θεός, που αναμιγνυόταν στη ζωή των ανθρώπων -ασχέτως που τους έδωξε από τον παράδεισο- και που παρείχε τη χάρη και την ευλογία του, ακόμη και μετά την πώση. Πήγε να ζήσει μακριά από το βλέμμα του Θεού! Να η κόλαση. Ο Κάιν δεν χάνεται βιολογικά, υπαρξιακά αλλά πνευματικά. Χάνει τη σύνδεση και την επαφή με το Θεό. Το ίδιο έγινε με τον Ησαύ, με τον άσωτο υιό· το ίδιο γίνεται με τον κάθε αμαρτωλό και η κατάσταση αυτή συνεχίζεται και μετά θάνατον αιωνίως.

Από αυτόν τον πνευματικό θάνατο μας απομακρύνει μόνο η μετάνοια. Ας θυμηθούμε τον Πέτρο και τον Ιούδα. Και οι δύο απόστολοι· και οι δύο πρόδωσαν τον Χριστό· ο ένας μετανόησε και σώθηκε, ο άλλος έμεινε αμετανόητος και αυτοκτόνησε. Ας θυμηθούμε τους δύο ληστές δίπλα στο σταυρό του Χριστού· ο ένας ομολογεί την ενοχή του και τη πίστη του στην αθωότητα του Χριστού όπως και το θεανθρώπινο της υποστάσεώς του και σώζεται, ο άλλος παραμένει στην απιστία και στην κακία των Ιουδαίων και χάνεται.

Η μετάνοια ήταν από την αρχή μέσα στο σχέδιο του Θεού, άσχετα που δεν την ανακοίνωσε φανερά ο Θεός στον άνθρωπο. Όποιος διαβάξει προσεκτικά την διήγηση της Γένεσεως το αντιλαμβάνεται αυτό. Γι' αυτό ρωτά τον Αδάμ μετά την πώση του «που είσαι;»· για να τον βοηθήσει να ομολογήσει το λάθος του και να ζητήσει συγγνώμη. Και κείνος απαντά ότι κρύφτηκε, γιατί είναι γυμνός και ντρέπεται. Ποιος σου είπε ότι είσαι γυμνός, ξαναρωτά ο Θεός, συνεχίζοντας την προσπάθειά του να τον φέρει σε συναίσθηση της αμαρτίας του και σε εκζήτηση του θείου ελέους. Μήπως έφαγες από το δένδρο της γνώσεως του καλού και του κακού; Και τότε ο Αδάμ αντί να ομολογήσει την ενοχή του και να ζητήσει συγγνώμη, εκείνος επέρριψε την ευθύνη στο Θεό. Η γυνή που μου έδωσες με παρέσυρε είπε ο Αδάμ. Τότε ο Θεός ρώτησε την Εύα γιατί ενήργησε

έτσι και η Εύα απάντησε ότι την παρέσυρε ο όφιος, που εξυπακούεται δημιούργησε ο Θεός και συνεπώς η ευθύνη πέφτει σε Εκείνον.

Ο Θεός, όταν είδε όχι μόνο να μη παραδέχονται το σφάλμα τους αλλά επιπλέον και να τον κατηγορούν γι' αυτό, τους εξόρισε από τον παράδεισο. **Εξοριστήκαμε από τον παράδεισο, όχι απλώς γιατί δεν ακούσαμε και δεν πιστέψαμε το Θεό, όχι γιατί δεν νηστέψαμε, αλλά γιατί δεν μετανοήσαμε.** Αρνηθήκαμε την θεραπεία που έδωσε ο μεγάλος γιατρός. Και ένας άρρωστος, που αρνείται την θεραπεία που του προτείνουν, δεν ωφελεί να κάθεται στο νοσοκομείο που λέγεται Εκκλησία. Ας μη επαναλάβουμε το λάθος των προπατόρων μας. Ας μετανοήσουμε για ν' αναστηθούμε εις «ανάσταση ζωής» και όχι εις «ανάσταση κρίσεως».

Αρχιμ. Μελέτιος Απ. Βαδραχάνης